

Virágvasárnap

az Úr szenvedésének vasárnapja

Nagyhét

Miért vonult be Jézus ünnepélyesen Jeruzsálembe? Szent János leírja az esemény elmondása után, hogy „tanítványai először nem értették”, csak később, „amikor Jézus megdicsőült”, vagyis feltámadt a halálból. Nem értették valószínűleg a többiek sem, akik látták vagy részt vettek az ünnepségen. Mégis mire gondolhattak?

Talán szép népi „játéknak” gondolták? Nyilvános, ünnepi játéknak? Biztosan voltak, akik nem vették „komolyan”.

Lázadás tört ki? Az írástudók és farizeusok közül néhányan erre is gondolhattak, amikor a nagy tömeget látták. A pálmaág, amellyel Jézust köszöntötték, Judea szimbóluma is volt. Mindenesetre a politikai hatóságok nem vették lázadásnak, mert utána nem fogták perbe Jézust emiatt. A rómaiak nyilván nem tartották számottevő politikai megmozdulásnak, nem is avatkoztak be. Pedig királyt emlegetett a nép, róla énekeltek: Hozsánna Dávid fiának!

Az evangéliumok tanúsága szerint a jeruzsálemi bevonulás egyike volt azoknak a jeleknek, amellyel Jézus bizonyította, hogy róla szóltak a próféták, tehát ő a Messiás. Ezúttal Zakariás próféta jóvendöléséről van szó: „Íme, jön a te királyod számárcsikó hátán ülve!”

De ha a zsidók tudták, hogy jóvendülés teljesedik be, miért nem hittek Jézusnak? És miért adták halálra néhány nap múlva?

Úgy látszik, baj volt a hitükkel is és a jóvendölések értelmezésével. Az igazi Messiást a legtöbb zsidó nem így képzelte el. Hadsereg nélkül, egy maroknyi kis szegény halász-csapat élén hogyan lehet felszabadítani Izraelt? Mert ők ezt tartották a Messiás első feladatának... Jézus mindebből az elképzelésből semmit sem valószínűsített meg. Nem ezért jött, nem ezért hirdette. Néhány nap múlva Pilátus előtt maga is megvallotta (viszont akkor már a nép nem vallotta), hogy király, de hozzátette, hogy nem e világi ország királya. Ő a Megváltó Király, az igazság és az örök élet királya, Isten országának az Ura.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 50,4-7** Izajás próféta könyvében az Úr titokzatos szolgája a Megváltó előképe.
- 2. Fil 2,6-11** Jézus Krisztus bár Isten, magára vette emberi természetünket, és föláldozta magát értünk, ezért a feltámadásban megdicsőült és Úr mindenek felett.
- 3. Mt 26,14-27,66** Az evangélista Jézus szenvedéstörténetét írja le.

Jézus és a farizeusok

Az evangélista a szenvedés története előtt visszatekint Jézus nyilvános működésére, s megkísérel feleletet adni arra, hogy kitartó ellenfelei, a farizeusok miért nem hittek neki, vagy méginkább arra, hogy miért váltak ellenségeivé. Ez a kérdés könnyen problémává vált az apostoli egyházban, hiszen ők is megélték mindezt igehirdetés közben. A felelet, illetve a magyarázat elől tehát nem lehetett kitérni. Az egyház tagjai számára nehezen volt érthető a farizeusok ellenállása, hiszen Jézus a szemük láttára művelte csodáit és mutatkozott meg úgy, mint az erények képviselője. Ellenfeleinek alkalmuk volt meggyőződni csodáinak hitelességéről, s arról is, hogy Isten irgalmas szeretete tükröződik bennük. A probléma másik oldala az, hogy a farizeusok miért gyűlölik őt, s Jézus miért ostromozza hitetlenségüket, amikor az egyszerű néppel szemben mindig türelmes és megértő maradt? Azok a zsidó írók, akik komolyan foglalkoztak Jézus működésével és halálának okaival, rendszerint azt állapítják meg, hogy Jézus túlságosan szigorúan ítélte meg a farizeusokat. Hiszen végül is a farizeusi szellem őrizte meg a zsidóság faji és vallási egységét nemzeti létének pusztulása után is, mind a mai napig. Itt a következő megjegyzéseket tehetjük. Jézus úgy bélyegezte meg a farizeusi szellemet, mint az igazi vallásosságtól való elhajlást, és mint olyan akadályt, amely gátolta, hogy az emberek eljussanak Isten szeretetére. Gondoljunk itt főleg Máté 23. fejezetére. A farizeusok a vallásosságot a törvény megtartásában látták. A betűhöz ragaszkodtak, s tetszelegtek abban, hogy csak ők ismerik a törvényt magyarázat rejtelmét. Igyekeztek a törvényt alkalmazni az élet apró eseteire is, de azokat nem az irgalmas Isten szempontjából nézték, hanem rideg jogi szempontból. A megigazulást saját erejükből akarták elérni. Öntudatosan hangoztatták, hogy ők tiszták Isten előtt, mert mindent megtesznek, amit a törvény parancsol. Tévedésük az volt, hogy a törvény paragrafusai hovatovább fontosabbak lettek, mint maga Isten. Ahol nem az Isten iránt való szeretet irányítja a vallásosságot, ott az embertárs szeretete is kétséges. Aki nem mutatott a farizeusokhoz hasonló buzgóságot a törvény megtartásában, azt bűnösnek tekintették. Az illetet meg kellett inteni, sőt el kellett kerülni, mert másokat is megfertőz. Ezért marasztalják el Jézust amiatt, hogy együtt eszik és iszik az egyszerű emberekkel. A pogány sztoikus azért nem gyakorolta a részvétet, mert az megzavarja az ember lelki nyugalomát. A farizeus pedig azért, mert úgy gondolta, hogy neki gyűlölnie kell a bűnöst, mint Isten ellenségét. De miért félt a zsidóság az emelkedettebb és tisztultabb vallástól? Úgy gondolták, hogy Jézus azzal vét, csak Istenre és a neki kijáró tiszteletre s az ember tökéletességére gondol. Ezzel pedig feláldozza a zsidó nép kiváltságait, hiszen náluk a nemzeti élet teljesen kötve volt a mózesi törvényhez.

Erre épült a polgári és a büntetőjog, a családi élet stb. A farizeusok ennek az egész életnek voltak ellenőrzői, tanácsadói, tudósai, bírái. A vallási törvény kiterjedt a betegség gyógyítására, a természetismeretre, a történelemre. Ha most Jézus elválasztja a vallásosságot a törvénytől, akkor megíngatja az egész élet berendezkedését. Így Jézus szerintük a magasabb eszmének feláldozta a nemzeti létet. Ez ellen pedig a népnek védekeznie kellett. A farizeusok ugyanebből a szempontból ítélték meg Jézusnak azt a magatartását, amellyel Isten Fiának mutatta magát. A merev egyistenhit ellene mondott minden sokszorozódásnak, sőt még a látszatának is. Különben is ez a szegény vidéki ember hogyan lehetne az Isten Fia. A vezetők úgy érezték, szolgálatot tesznek Istennek, ha elfojtják azt a különös mozgalmat. Jézusnál a messiási eszme Isten győzelme a bűn és minden rossz felett, illetőleg az ember természetfölötti hazatalálásának megvalósítása. Mi már megértjük, hogy az emberré lett Isten nem törekedhet földi kiváltságokra. Gazdagság, politikai hatalom és egyéb előny, mind méltatlan hozzá. Igazi nagyság csak az lehet, hogy az irgalmat, a megértést, a leereszkedést gyakorolja, illetőleg, hogy velünk segítő közösséget vállal. Jézust jobban ékesíti a töviskorona, mint az aranykorona. Keresztje nagyobb győzelem, mint a diadalmenet. Kétségtelen, hogy a zsidók vezetői az Ószövetség alapján felismerhették volna Jézus igazi messiási küldetését. Előítéletükben fel sem tették a kérdést, hogy Jézusnak igaza van-e, illetőleg, hogy általa valóban az Isten üzen-e vagy nem. A farizeusok tehát nem voltak tanulékonyak. Ugyanakkor nem akartak lemondani arról a kiváltságról, hogy ők ülnek Mózes székében, és ők az illetékesek a vallási kérdésekben (Jn 12,43). Jézus úgy jellemzi őket, hogy elvakultak lettek. Teljesedve látja bennük Izajás jóvendölését, hogy a szemük elvakult, a szívük megkeményedett, és így nem is képesek a megtérésre (Iz 6,9). A próféta ott a megátkozottságot már úgy mutatja be, mint Isten büntetését. A farizeusok esetében is ez a helyzet. Megrögződtek a kegyelem visszautasításában, és Isten nem köteles megváltoztatni akaratukat. Izajás saját korának a hitetlenségét úgy írta le, mint előképét annak a hitetlenségnek, amelyet majd a Messiással szemben tanúsítanak. Ezért mondja az evangélista, hogy Izajás "látta a Messiás dicsőségét, és jóvendőlt róla." A farizeusok áskálódása és gyűlölete olyan nagy volt, hogy aki hitt Jézusban, még az sem mert kiállni meggyőződésével. Pedig ilyenek még a főtanács tagjai között is akadtak. Az evangélista ezeket sem menti, hiszen "többre tartották az emberek becsülését, mint azt a megdicsőítést, amit tulajdonképpen Istentől kapnának." A farizeusok tehát a maguk felfogásával ránehezedtek a nép vallási életére. Olyan zárt rendszert csináltak a vallásból, hogy aki abból akár az igazság nevében is ki akart törni, arra ráhúzták a hűtlenség vádját. Jézus és az álláspontjuk annyira különbözött, hogy aki az egyik oldalra állt, annak meg kellett bélyegeznie a másik álláspontot. Jézus maga is figyelmeztette tanítványait, hogy óvakodjanak a farizeusok "kovászától" (Mt 16,6). Ilyen körülmények között Jézus világosan látja, hogy csak az követheti az evangéliumát, aki szakít a múltjával. Ezeket akarja bátorítani, amikor azt mondja: "Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött." Vagy más helyen: "Aki engem lát, az látja az Atyát." Aki egyszer melléje szegődött, aki hisz benne, az meggyőződik, hogy az igazi világosság. Jézus nagysága az, hogy nem fenyegetőzik. Képviseli a fényt, az életet, a békét, s aki hittel fordul feléje, az megtapasztalja áldásait. Viszont aki szembefordul vele, az magát ítéli el. Jézust az Atya nem azért küldte, hogy elítélje a világot, hanem hogy megváltsa. Viszont a tanítása olyan, hogy az maga ítéletté válik olyanok számára, akik megtagadták. Ezt a tanítást az Atyától hozta, azért az az örök élet biztosítéka. Aki visszautasítja, magát az örök életet utasítja vissza, s ezzel az ítéletet választja. Az apostoli egyház azért tudott szakítani a zsidó hagyománnyal, azért nem tartotta magát a mózesi törvényekhez, mert meggyőződött arról, hogy Jézusban az Atya végső akaratát nyilvánította ki. Márpedig a végső akarat minden előbbi nyilatkozatot hatályon kívül helyez. Végül Jézus feltámadása azt is igazolta, hogy az evangéliuma az élet útja. A keresztút viszont azt mutatta meg, hogy a konkrét emberi életben Isten akaratának követése együtt járhat drámai, sőt tragikus feszültséggel.

Gál Ferenc

A szentmise és a család

Támpontok szülőknek és hitoktatóknak (6.)

Elég a képmutatásból

A csend

Mindenki visszamegy a helyére, és egy pillanatig csend van. Ez a Jézussal való benső találkozás pillanata.

Családban

- Egyik este menjetek ki a szabadba, öleljétek át egymást, és ne szóljatok egy szót se, csak nézzétek a csillagos eget!
- Napközben biztosítsatok időt az összeszedettségre és az elmélyedésre, főleg azok közületek, akik tanulnak vagy valami más feladatot végeznek.
- A gyerekeknek meg kell tanulniuk tiszteletben tartani, hogy szüleiknek néha szükségük van rá, hogy kettesben legyenek.

Legyetek áldottak!

Isten nem enged el minket egy utolsó jel, az áldás nélkül. Az ember hajlamos rá, hogy könnyebben érezze magát átkozottnak, mint áldottnak.

Családban

- Ne feledjétek, hogy létezik az „apai áldás a család számára”!
- Kérjétek otthonotok megszentelését. Az egész család vegyen részt e jeles eseményen!
- Soha ne feledjétek, főleg, amikor nehezen mennek a dolgok, hogy különleges személyek vagyunk, akiket Isten és a körülöttünk élő emberek mélységesen szeretnek.

Újból meg kell tanulunk az áldás értelmét és szépségét.

Az áldásban ez van benne: „Amikor sok a gondod, és nehéz az életed, ne feledkezz meg róla, ki vagy: különleges személy vagy, akit Isten és a körülötted lévő emberek mélységesen szeretnek.”

A híres Henri Nouwen atya, aki eddig az egyetem világában élt, elhatározta, hogy ezentúl élete további részét a Bárka közösségben tölti. Itt egyik nap odament a közösség egyik fogyatékos tagjához, aki megkérdezte tőle: „Henri, megáldanál engem?”

Nouwen atya így válaszolt: „Meg foglak áldani, amikor mindannyian együtt leszünk a szertartáson”.

A szertartás után, amikor körülbelül harminc ember ült körben a padlón, Nouwen atya így szólt: „Zsanett kért tőlem egy külön áldást”.

A lány fölkelt, és odament a paphoz, aki hosszú, fehér ruhát viselt, aminek olyan bő ujjai voltak, hogy eltakarták az egész kezét. Zsanett hirtelen átölelte a papot és fejét a mellkasára hajtotta.

Nouwen atya gondolkodás nélkül betakarta őt ruhájával olyannyira, hogy a lány alig látszott ki ruhái redői közül.

Miközben így átölelték egymást, Nouwen atya ezt mondta: „Zsanett, szeretném, ha tudnád, hogy Isten szeretett lánya vagy. Értékes vagy Isten szemében. A szép mosolyod, kedvességed a közösség többi tagja iránt, és minden jó dolog, amit teszel, azt mutatja, hogy milyen jó teremtmény vagy.

Tudom, hogy mostanában kicsit rosszabbul érzed magad, és szomorúság van a szívedben, de szeretném, ha nem feledkeznél meg róla, hogy ki vagy: különleges személy vagy, akit Isten, és az összes itt jelen lévő ember mélységesen szeret.”
Zsanett felemelte fejét, és ránézett; széles mosolyából látszott, érezte, hogy megkapta az áldást.

Hazatérés

Felszólítanak bennünket, hogy menjünk haza. Pontosan úgy, ahogyan Jézus küldte tanítványait Palesztina utcáira. Nekünk is küldetésünk van a világban.

Családban

- A mi szeretetküldetésünk éppen itt kezdődik: a családban. Most át kell vinnünk a hétköznapiakra azt, amit a szentmisében ünnepeltünk!
- Együtt erővel „kegyelemmel teli otthont” kell létrehozunk, vagyis olyan otthont, ahol az emberek kölcsönösen szolgáló lélekkel szeretik egymást, ahol a szülők tanítanak és nevelnek, a gyermekek pedig engedelmeskednek szüleiknek és tisztelik őket, ahol Istent és a barátokat mindig szívesen látják.
- Jézus a mi lábaink segítségével folytatja útját a világban, a mi kezünk segítségével dolgozik és örömhírét a mi szánkon és életünkön keresztül hirdeti.

A plébánia halála

A városban furcsa gyászjelentés jelent meg a falakon és az újságokban: „Mélységes fájdalommal adjuk hírül a Szent Eufrosia plébánia halálát. A gyászszertartás vasárnap 11 órakor lesz.”

Vasárnap, mi sem természetesebb, a Szent Eufrosia templom olyan zsúfolt volt, mint még soha. Szabad hely nem volt, még állóknak sem. Az oltár előtt állt a ravatal, sötétszínű fából készült koporsóval. A plébános egyszerű beszédet mondott:

- Nem hiszem, hogy plébániánk újra életre kelhet és feltámadhat. Minthogy azonban szinte mindnyájan itt vagyunk, egy utolsó kísérletet teszek. Szeretném, ha mindnyájan elvonulnátok a koporsó mellett és egy utolsó pillantást vetnétek az elhunyra. Libasorban vonuljatok, egyenként és miután megnéztétek a holttestet, a sekrestyeajtón át menjete ki. Utána, aki úgy gondolja, a főbejáraton át visszajöhet a misére.

A plébános kinyitotta a koporsót. Mindnyájan azon gondolkodtak: „Vajon ki lesz benne? Ki lesz a halott?”

Lassan elindult a menet. Mindenki odament a koporsóhoz és belenézett, majd távozott a templomból. Csendben távoztak, egy kicsit zavartan.

Mindazok, akik látni akarták a Szent Eufrosia plébánia holttestét és belenéztek a koporsóba, az alján elhelyezett tükörben a saját arcukat látták.

„Mint élő kövek épüljete... lelki házzá, szent papsággá, hogy Istennek tetsző lelki áldozatokat hozzatok Jézus Krisztus által.” (1Péter 2,5)

Ha por lepi a plébániád termeit, por van a lelken.

Vasárnapi jegyzet

Volt óráim...

Virágvasárnap eszembe jut a jeruzsálemi számár is, amelyik Jézust (ég és föld királyát) hordozta. Bevitte a főkapun, s pálmák, hozsanna fogadták – őt is. Vajon mi lett vele azután, s a golgotai órát a maga ösztönével megérezte-e?

A XX. század talán legboldogabb írója: G. Chesterton mindenestre verset szentel neki. A számárról szólót, mégis az emberről, aki az Emberfiával végül a megaláztatásban egyesül.

Harsogott a hozsanna, zengett az ujjongás, de sejthető volt az ének disszonanciája a csacsi fülének. Aki mindent elfogadott a nagycsütörtöki éjszakában, és azokra is gondolhatott, akiket egyszer – s a történelemben nem egyszer – „királlyá kiáltottak ki”, de a „sorsuk” – hivatásuk nem a királyságra szólt. Többre annál: a Teremtő terveinek végrehajtó küldetésére, mint Boldog IV. Károly esetében. De hány ember járt így a királyokon kívül, mióta világ a világ, hogy a végén Chesterton soraival megszégyeníthette a magukat hatalmasoknak képzelőket a számár szavaival:

Bolondok! Volt óráim nekem is,

Nagy óra, égieké:

Hozsanna zúgta be füleimet

és pálma hullt lábam elé.

Íme, a számár hivatásának végösszegzése, őszinte kimondása. Az a testamentum, amely örökségét nyújtja az Isten Fiának, és felhívja a figyelmet az alázat kútjának mélységére.

Változik a világ, „szerelmes földrajzunk” örök tájakról beszél, a többi semmiség.

Meddig gyönyörködhetünk „dicsőségünkben”? Kurta fény az életünk, s akik utánunk jönnek, azt sem tudják, kik voltunk. Őszinte étellel, evangéliumi évekkel igazolódik a „bölcs számár” éneke, aki fölényesen utasítja rendre a büszkélkedőket.

„Ma nekem, holnap neked”. Bölcshatóság. A butaság pedig azért nem bűn, mert nem lehet megbocsátani.

Virágvasárnapjának számara: Úr-hordozó. Mi más lenne a számár-hivatás, hogy utána ne erre az órára gondoljunk! Akkor valóban királyi volt a jámbor teherhordozó. És a költő, aki minden századnak megüzente a csacsi bölcsességét?

Mondd, mire vágsz fel? Ha egyszer elért a kegyelem, csak a pálmalombok friss illatát, s a tiszta énekek zsolozsmáját fogod élvezni.

Tőled függ, mit élsz át minden szenvedésben.

A francia Varillon azt írja, hogy nincs része senkinek a szeretet örömeiben anélkül, hogy egyúttal meg ne tapasztalná a szenvedést a szeretet miatt. Áldozat és boldogság nem áll szemben egymással.

hírek információk

Az 1848/49-es forradalom és szabadságharc emléknapijához kapcsolódó állami ünnepségen, március 13-án a Pesti Vigadóban adták át a magas rangú kitüntetések. Az elismeréseket Varga-Bajusz Veronika és Kiss-Hegyí Anita államtitkárok nyújtották át. A Gál Ferenc Egyetem négy munkatársa is Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesült: Homoki Andrea, Katona Krisztina, Horváth Gábor és Karsai Ervin több évtizedes, kiemelkedő szakmai és oktatói tevékenységük elismeréseként.

A szegedi Szent Miklós Plébánia és a minorita rend háromezred éves felsővárosi jelenléte alkalmából ünnepi programsorozatot rendeztek. A jubileumi hétvége részeként a Gál Ferenc Egyetem közreműködésével tudományos konferenciát tartottak, amely a rend történelmi, lelkipásztori és kulturális szerepét mutatta be. A program játékonysági hangversennyel és ünnepi szentmisével egészült ki. A záró szentmisét a lengyelországból érkezett Wojciech Kulig tartományfőnök celebrálta. Az ünnepen megemlékeztek a rend szegedi letelepedéséről és Kelemen Didák örökségéről, akinek emléktábláját is megáldották.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Ifjúságpasztorációs Irodájának új applikációjában, a Noked Soul alkalmazásban naponta nagybőjti elmélkedések olvashatók, melyek segíthetik a fiatalokat a nagybőjti felkészülésben és a húsvétra való lelki ráhangolódásban.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye és az MLSZ Csongrád-Csanád Vármegyei Igazgatóságának együttműködésével új műfüves focipálya létesült a felsővárosi Szent Miklós Plébánia területén, melynek átadó ünnepségét március 25-én tartották. A pályát délelőtt a környező iskolák ingyenesen használhatják, délutánonként pedig a környékbéli lakosok sportolhatnak kedvező áron. Hagyományteremtő jelleggel a középiskolás korosztálynak útjára indították a Szent György Kupát.

A Húsvéti Szent Háromnap szertartásrendje a Székesegyházban:

Április 2., Nagycsütörtök

18.00: Az utolsó vacsora emlékmiséje

20.00 óráig virrasztás a Dömötör-kápolnában

Április 3., Nagypéntek

8-19.30: Gyónási lehetőség a Dómban

16.00: Keresztúti ájtatosság

17.00: Nagypénteki szertartás, passió

19.30-ig csendes virrasztás a Szent Sírál

Április 4., Nagyszombat

20.00: Húsvéti vigília szertartás keretében ünnepi püspöki szentmise, majd körmenet a Dóm téren

Április 5., Húsvétvasárnap

10.00: Ünnepi püspöki szentmise

Szentmisék lesznek még 8.30, 11.30 és 18.00 órákor

Április 6., Húsvéthétfő

10.00 és 18.00 órákor lesznek szentmisék.

A Dómban április 1-jén 19 órától a Cambridge-i Egyetem Mária Magdolna Kollégium Kórusának „Zene Nagyböjt idején” című kórus- és orgonaműveket tartalmazó előadására várnak mindenkit szeretettel a szervezők. A műsorban angol és latin nyelvű művek várhatók, többek között Byrd, Bruckner és Brahms munkásságából. Kántor és zenei vezető: James Potter, orgonaművész: Alice Smith.

A 2025-ös Klebelsberg Kuno-emlékéhez kapcsolódóan „Én hiszek a teremtés örök erejében...” címmel a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítótermében (Dóm tér 16.) tekinthetik meg az érdeklődők a jubileumi kiállítást. A kiállított tablók, emlékiratok, tárgyi emlékek megtekintésével ismerhetik meg az egykori vallás- és közoktatásügyi miniszter életét, munkásságát. A kiállítás során a mesterséges intelligencia segítségével életre keltett Klebelsberg Kunótól hallhatják a legismertebb idézeteit. A jubileumi kiállítással kapcsolatos tárlatvezetésre várják az érdeklődőket április 2-án, csütörtökön 17 órákor. A program ingyenes, de regisztrációhoz kötött. Információ és regisztráció a Látogatóközpontban, vagy telefonon a +36-20/220-7227-es telefonszámon, vagy a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címre írt levélben.

A korábbi évek hagyományához hasonlóan az Alsóvárosi Ferences Plébánia közössége szeretettel hív és vár minden hívőt április 12-én, Irgalmasság vasárnapján 15 órákor a Ferences templomba az Irgalmasság imaórájára, amely Szentségimádással egybekötve kerül megrendezésre, Ocsvai Grácián ferences szerzetes vezetésével.

A Szeged-Belvárosi Plébánia nagybőjti gyűjtést szervez a vajdasági Lurkóházak részére. A tárgyi adományokat (pl. tartós élelmiszer, tisztítószerek, háztartási eszközök) április 12-ig lehet leadni a Plébánián hétköznapokon 8 és 12 óra között. A pénzübeli adományokat a Dómban erre a célra kihelyezett perselyben gyűjtik.

Április 23-án 19 órákor harmadik alkalommal kerül megrendezésre a Szeged Helytörténeti Kvíz, melynek helyszíne a Szegedi Dóm Látogatóközpont (Dóm tér 16.). 2-6 fős csapatok jelentkezését várják személyesen a Látogatóközpontban, a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen, vagy a +36-20/385-5061-es telefonszámon. Szeretettel várnak minden érdeklődőt a szervezők.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.